

въ рѣка тичахъ и се събирахъ въ Татаръ-Пазарджикъ. Въ това врѣме тамъ пристигна на станцията единъ тренъ съ 400 души пѣхотна войска подъ началството на Хафѣзъ-паша. Слѣдъ малко върна се и самъ Азизъ-паша. Той не билъ обиколень, нѣ при селото Калагларе, гдѣто планината захваща, 5 часа далечъ отъ Панагюрище, видѣлъ отъ далечъ дѣйствиелно възстаннически чети. Татаръ-Пазарджишкитѣ бееве го укорявали, че до сега билъ твърдѣ снисходителень къмъ Българитѣ; той отговорилъ че възстанието не е голѣмо и че може да се потъпче съ четире роти редовна войска, но и тѣхъ ги нѣма тука.

Азизъ се върна въ Пловдивъ, гдѣ-то му пристигна извѣстие че е сваленъ отъ служба. Въ това сѣщото врѣме престана да владѣе правителството, а всичката власть прѣмина въ рѣцѣтѣ на фанатическитѣ аги и бееве въ Татаръ-Пазарджикъ и въ Пловдивъ. Това бѣше единъ видъ «Комуна.» Теллялитѣ свиквахъ всичкитѣ мюсюлмани да се въоружатъ противъ непослушната рая, и хиляди баши-бозуци отъ далечъ се събрахъ и тръгнахъ противъ възстанничитѣ. Пратиха посланници въ Родопа да извѣстятъ на дивитѣ и храбри мюсюлмани отчасти Турски, отчасти Български (помаци) въ Рупчосъ, въ Ахъръ-Челеби, Султанъ-Ери и особено на свирепитѣ турци въ Хасковското окръжие (въ горитѣ между Пловдивъ и Одринъ) гдѣто покрай 56 Български села има 309 турски села. Това бѣше «levée en masse» (всеобщо възстание) на мохамеданското население противъ Християнитѣ. Тогавашии Одрински Валия много е виноватъ на това, защото като нѣмаше войски, той заповѣда да се въоръжатъ баши-бозу-